

היום נלמד בעזרת ה':

סוכה דף נג

אם 'אני' כאן הכל כאן: הלל דיבר בשמו של הקב"ה, והכוונה שאם לא תחטאו אז הקב"ה ישרה שכינתו בבית המקדש וכולם יבואו לכאן.

למקום שאני אוהב: זהו בית המקדש (מהרש"א).

על דאטפת אטפור: על שרצחת אחרים רצחו אותך, ולכן גם את רוצחך ירצחו לבסוף.

רגלוי דבר איניש אינו ערביין ביה: רגליו של אדם מוליכות אותו למקום שהוא צריך למות בו (כאילו הם לקחו ערבות עליו למלא את השליחות הזו), וכמו הסיפור עם סופרי המלך שלמה.

קידה: סוג של השתחוויה, כשהגוף נשאר ישר ולא נוגע בארץ, מתכופפים ונשענים על שני האגודלים ונושקים את הרצפה. לוי עשה כן ונהיה צולע (בגלל המשקל של הגוף שנשען על המתנניים כאשר הזדקף בחזרה מהקידה). דבר זה היה עונש בגלל שחטא בדיבור שאינו ראוי כלפי מעלה. ובשמיים ממתנים עד שיגיע זמן סכנה ואז פורעים את החוב.

קפא תהומא: צף התהום ועלה והיתה סכנה שכל העולם יוצף במים. דוד רצה לזרוק חרס (שטבעו לשקוע במים) שכתוב עליו שם המפורש לחפירה של השיתין בכדי שיסתום את הנקב של התהום, אך לא ידע אם מותר לעשות כן שהרי אסור למחוק את השם.

שיתסר אלפי גרמידי = שש עשרה אלף אמות.

סולמא דפרת: נהר פרת נובע ממקום גיאוגרפי גבוה, ומימיו נוזלים במחילות קרקע נסתרות, ולכן כאשר חופרים באדמה במקום אחר שאינו גבוה יותר מהנביעה, יוצאים המים בגלל חוק 'כלים שלובים'.

(המשך בדף הבא ↓)

יוצא לאור ע"י:

"אור הספר התורני" הוצאה לאור

052-7628377

להצטרפות:

mabatladaf18@gmail.com

052-342-4473

בעי רבי ירמיה למעלה עשירית: במשנה כתוב שירדו בחמש עשרה המעלות, וכשהגיעו למדרגה העשירית תקעו והריעו ותקעו. האם סופרים את המדרגות מלמטה וכולומר שירדו חמש מדרגות מלמעלה, או שסופרים את המדרגות מלמעלה וכולומר שירדו עשרה מדרגות?

משנה: בבית המקדש היו תוקעים בחצוצרות בזמנים שונים. בכל פעם שתוקעים עושים סדרה של שלוש תקיעות: תקיעה (= פשוטה) תרועה ותקיעה. המשנה מחשבת את מספר התקיעות (הכולל) שבכל יום.

ותשע לתמיד של שחר: את השיר שהיו אומרים על קרבן התמיד וכן על קרבן מוסף, היו מחלקים לשלוש קטעים, ובסיום כל קטע היו תוקעים (שלוש תקיעות).

גמרא: רבי יהודה: סופר רק את הפעימות של התקיעות ולא את המספר הכולל שלהם (שהוא כפול שלוש).

רבי יהודה לומד מהפסוק 'ותקעתם תרועה' שתקיעה ותרועה נחשבות לאחת. ואילו רבנן טוענים שהפסוק בא ללמד על תקיעות ראש השנה שכל תרועה צריכה תקיעה לפנייה ותקיעה לאחריה (- ישנו פסוק נוסף 'תרועה יתקעו').

ההוא לסימנא בעלמא: תקיעה זו הא רק לסימן שמשה רוצה לדבר עם הקהל, אך אינה תקיעה של מצוה. רבנן לעומת זאת טענים שאמנם זו תקיעה של סימן אך התורה ציותה לעשות את התקיעה הזו דוקא לסימן, ולכן אפשר ללמוד ממנה.

אין בין תקיעה לתרועה ולא כלום: לא עושים הפסק בין תקיעה לתרועה אלא כדי נשימה בלבד. לכאורה דברים אלו מתאימים רק עם דעת רבי יהודה הסובר שהתקיעה והתרועה הם יחידה אחת, כי לרבנן שהם יחידות נפרדות אין סיבה שלא להפסיק ביניהם.

שמע תשע תקיעות בתשע שעות: בראש השנה מעיקר הדין צריכים לתקוע תשע תקיעות (שלוש למלכויות וכן לזכרונות ולשופרות. אמנם מספק מהי התרועה אנו תוקעים יותר). לדעת רבי יוחנן אם שמע בכל שעה תקיעה אחת יצא.

אי אפשר לומר שדברי רב כהנא 'אין בין תקיעה לתרועה ולא כלום' מתאימים גם לדעת רבנן, והכוונה היא שלא לעשות הפסק גדול בין התקיעות (שלא כדעת רבי יוחנן), כי אם כן מדוע צריך להקפיד על הפסקה יותר מכדי נשימה?